Gais al Parlament

Vicent MARTÍ

«*Gracias que mi padre se ha muerto, porque si llega a verme defendiendo a los maricones me mata.*» No cal ser Lacan per a adonar-se que aquesta perla de frase té el valor de tota una biografia clínica. El diputat Martínez Serrano, militant d'Unión Valenciana (era fatídic), la va proferir moments abans d'iniciar-se la sessió de vesprada de les Corts valencianes, que havia de debatre una proposició no de llei presentada pel grup comunista contra la discriminació dels homosexuals. La senyoria popular havia estat tot el dia desficiós, xarraire amb pretensions sornegueres, literalment obsessionat pel tema. Va rematar una actuació tan llampant eixint-se'n escapat a l'hora de la votació, sense passar per un tràngol tan dolorós. Feixuga, ai, l'ombra del pare.

Aquest potser va ser el cas més aparatós, però ni de bon tros l'únic. D'ençà que Benicarló és per a mi un palau, i no sols un poble, que no hi havia vist els nostres parlamentaris tan rebolicats: rogles ideològicament plurals que es fan i es desfan al ritme de rialles nervioses, colzades de complicitat al fetge, enginy d'una subtilesa de cavall sicilià, gestos febrils escarnint plomes, palmeres, i caiguda de pàmpols, la desgraciada gràcia que exhibeixen els mascles professionals quan trauen els fantasmes de l'inconscient a parar la fresca. No totes les senyories participaren en el joc sinistre que confirma amb escreix tant la urgència cívica d'aquesta iniciativa legislativa com la seua radical insuficiència: no sols amb lleis es pot frenar l'odi contra la diferència que porta incrustat el personal autoritari, siga, o no, diputat.

Es mantingueren al marge del carnaval una gran part del grup comunista, una àmplia minoria del socialista i fins i tot individus escadussers dels populars. Quede en acta, també.

Qui no hagués filat l'espectacle previ hauria tret una impressió equivocada dels sentiments subterranis d'un bon contingent de la Cambra. La proposició no de llei va ser aprovada per tots els diputats, tret de tres, probablement cristians amb problemes de consciència (l'homosexualitat és un atemptat contra el Dret Natural, ens va declarar un d'ells), i d'uns quants més que s'esmunyiren subrepticis cap al bar abans de votar, fugint de sí se sap què.

Honest o farisaic, el Parlament valencià ha subscrit la resolució que l'1 d'octubre de 1981 va aprovar l'Assemblea de Parlamentaris del Consell d'Europa contra la discriminació i l'opressió dels homosexuals, que això era en essència la proposta comunista. La declaració que tots els individus, homes o dones, han de gaudir del dret a l'autodeterminació sexual; l'abolició de qualsevol llei antigai; la destrucció de fitxers especials per a homosexuals; la condemna de tota pràctica mèdica que pretenga capgirar l'orientació sexual de qualsevol persona, són exigències que els representants del poble valencià han fet formalment seues.

Serà cosa de tots els qui creiem que això era un pas saludable i necessari recordar-los-ho, de tant en tant, no siga que els falle la memòria. No s'hi val a badar, senyories.

/ Jordi Vicent

Martínez Serrano i Llàcer (U. V.) escarnint el grup comunista

Les Corts valencianes aproven una proposició no de llei contra la discriminació i l'opressió dels homosexuals

Apartat de correus 3021
Lepanto, 26 - 3.
46008. VALÈNCIA